

Kurt ve Lâmba

Babamdan dinlemiştim:

“Çocukluğumuzda oturduğumuz şehir Zülküfül Dağı’nda idi. Evimizin bitişiğinde ufak bir ağılımız vardı. Bir kış, baktık ki arada bir hayvan eksiliyor. Bir, iki, üç. Bunun üzerine babam, durumu anlamak için geceleri ağılda beklemeye karar verdi. Bir gece, bir elinde petrol lâmbası, öbür elinde de bir sopa, beklerken, ağılın giriş yerinden içeriye bir kurdun daldığını görür. Meğer ağıla dadanan bir hırsız değil, bir kurtmuş. Kurt içeri girince, hayvanlar panik içinde bir oraya bir buraya koşuşup duruyorlarmış. Babam kurda sopayı yapıştırmaya başlar. Biz bu sırada ahırda bir takım koşuşturmaların ve gürültülerin olduğunu duyunca oraya bakmaya gittik ve babamın kurtla karşı karşıya kaldığını görünce, evde de yardım edecek büyük yaşta erkek bulunmadığından kasabanın kahvesine yardım istemeğe koştuk. Sonra kahvedekilerle birlikte dönünce babamın kurdu öldürdüğünü gördük. Babam, kurtla çarpışmasını şöyle anlattı: Kurt, benim elimde lâmbayı görünce, üstüme atılıp beni paralamaya girişmedi. O, bütün gücüyle lâmbayı söndürmeğe çalışıyordu. Ben bir elimle lâmbayı onun üfürerek söndürmesinden kurtarmak için mümkün mertebe uzakta tutuyor, öte taraftan sopayla onu döğmeye çalışıyordum. Kurtsa, tıpkı bir insan gibi, durmadan ağzını uzatarak lâmbayı söndürmeğe çalışıyordu. Bütün dikkat ve gayretini ilkin lâmbayı söndürmeye yöneltmişti. Fakat o bütün bu uğraşmalarına rağmen lâmbayı söndürmeyi başaramadan ben onu öldürebildim.”

Babamın çocukluk anılarından biri olan ve babasıyla yani dedemle bir kurt arasında geçen bu vak’a, bende bugün, biz müslümanlarla müslümanların düşmanları arasındaki açık gizli savaş hakkında bir takım düşünceler ilham etti. Kurt neden doğrudan doğruya sürünün üzerine değil de dedeme yönelmişti? Bu açıktı. Gerçi hedefi sürüydü. Nitekim fırsat bulduğu her gece bir hayvanı alıp götürmeyi ihmal etmemişti. Fakat bu kere

karşısına sahipsiz bir sürü değil, sürünün sahibi çıkmıştı. O, yine her zamanki âdetiyle sürüye saldırırsa arkadan dedem tarafından kolaylıkla öldürülebileceğini anlamıştı. Dedeme yönelmesi kolaylıkla anlaşılıyor ama neden hemen dedemin üstüne atılmayıp da bütün dikkatini ve gücünü lâmbayı söndürmeğe çevirmişti? Aslında işin burasında da kurdun müthiş bir hesabı vardır. Kurt düşünüyor ki, lâmba dedemin elinde oldukça dedem olanca gücünü kullanabilecektir. İki tarafın da kuvvetini tam kullanmasının sonucu ise kesin değildir. Kurdun dedemi mutlaka yeneceğine dair elinde bir garantisi yoktur. Fakat bir kere lâmbayı söndürmeyi başarırsa dedem etrafını, yanını, yöresini göremeyecek, karanlığa alışık gözlerinin üstünlüğüyle kurt hasmını kolaylıkla alt edecektir. Bu yüzden tıpkı bir insan gibi lâmbayı üfürmeye vermiştir kendini. Yalnız bu hesabının doğruluğuna ve tamlığına rağmen kaderinin kendisine tayin ettiği sonucu değiştirememiştir.

Müslüman, elinde bir lâmba bulunan bir ev sahibidir. Onun düşmanı da, ister batıda olsun, ister doğuda tıpkı o kurt gibidir. Müslümanın lâmbası, Kur'an ve İslâm'dır. O, ancak onun aydınlığında bu evren gecesinde yanını yöresini görebilmekte ve onun ışığında yaşayabilmektedir. Kurtsa, vahşetin en haşin ve yırtıcı çocuklarından biri olarak hep kış karanlıklarında dolaştığından karanlıkta iş görmeğe gözleri alışıktır. O, ışıkta adeta kör gibi olur. Karanlıkta ise gözleri adetâ ışıl ışıl yanar. Onun için insanın en büyük silâhının ışık olduğunu bilir. Ve yine onun için gündüzleri pek ortalıkta gözükmez. Karanlık bastırınca ava çıkar. O zaman da elinde lâmba veya bir ışık bulunan bir insan gördü mü ilk iş olarak o ışığı söndürmeğe çalışır. Işığı söndürdü mü işi artık kolaylaşır. Gözü görmez hale gelen hasmını paralar. Artık sürü de sahipsiz kalınca kurdun keyfine diyecek yoktur. İstedini sırtına vurup alıp götürür.

Müslümanların parlak devirlerinde, yani islâm bir güneş gibi ortalığı aydınlatırken, avrupalılar ortalıkta gözükmediler. Karanlığın bastırmasını yüzyıllarca beklemesini

bildiler. Kurt da açlığa çok dayanıklıdır. Kaderin bir imtihan gecesini gelip çattı. Müslümanlar için karanlık gece bastırdı. İşte kurda, yani avrupalıya gün doğmuştu. Her gaflet anında sürüden bir iki aşırımı becerdi. Nihayet, müslümanlar yavaş yavaş uyanmaya başladılar. Sonunda, kurdun karşısına bir iki çıkmaya başladılar. Avrupalı, lâmbayı söndürebildiği her ülkede, müslümanları kolayca hâkimiyeti altına aldı. Şimdi bütün gücüyle henüz bütün islâm ülkelerinde söndürmeyi başaramadığı noktaya, yani islâmı tam anlamıyla söndürmeğe bütün zekâ ve teknik gücünü sarfediyor. O biliyor ki, bunu başarır ise artık müslümanları tam anlamıyla tarihten silmeğe, yani etkisiz ve güçsüz hale getirmeğe erişmiş olacaktır. Ondan sonra ezmenin her türlüünü, ekonomik, kültürel, politik ezme türlerinin her türlüünü kolaylıkla uygulayabilecektir. Fakat ışık yandıkça, bir noktada da olsa lâmba yanmakta devam ettikçe, Müslümanlar için kurtulma umudu büsbütün yitmiş sayılmıyacaktır. Onun için batılılar liberali ile, marksisti ile, bütün güçleriyle islâmı söndürmeğe çalışıyorlar. İçten ve dıştan bütün kuvvetleri bu hedef için seferber olmuştur. Biz bir taraftan kendimizi korurken ondan daha büyük bir gayretle elimizdeki ilâhi ışığı, sırt lâmbasını söndürmemeğe çalışmakla kurtuluş umudumuzu koruyabileceğiz. Unutmayalım ki, kurdun gözleri karanlığa alışıktır. Ama biz, barbar avrupa önünde medenî islâm insanları ışığı kaybedersek yolumuzu kaybettik ve umudu da kaybettik demektir.

Evet, batılılar ve doğulular, aya da çıksalar, yerin dibine de inseler, ruhları itibariyle barbardırlar ve kurdun tabiatını taşımakta devam ediyorlar. Biz yırtık pırtık çul çaput içinde kalsak dahi, hiç olmazsa medenî olmanın büyük anısını taşıyacak kadar medeniyiz. Biz mutlaka ışıkta iş görebiliriz.

Ne mutlu kurdun tıpkı insan gibi söndürmek için üfürüşünden lâmbasını koruyabilenlere.

(Diriliş Gazetesi 1971)